

מסורת הש"ס

(א) מגילה ח. ג. ו. (ב) וי' וס' וס"ג
נכרת ח. ד"ה רב שם.
(ג) (דף טו.ו.) (ד) כ"ה: (ה) כהן
ששמהם. (ו) כ"ה: ט"פ:
כשחמט. (ז) (סנהדרין ק"ג).
(ח) (קדושין כ"ג.) (ט) כ"ה:
סנה.

חוריה אור השלם

1. ויפתח עזרא הספר
לעני כל העם כי מעל
כל העם היה ובפתחו
עמדו כל העם.
נחמיה ה ה
2. ויהללתי כי לא ידברו
כי עמדו לא ענו עזר:
אבות לב טו
3. ויפראו בו לפני ה' וירבו
אשר לפני שער המים מן
האור עד מחצית היום
נגד האנשים ונקטשם
ודבנונים ואין כל העם
אל ספר התורה.
נחמיה ה ג
4. שאו דברים קרש
וקברו את י' ה'
ההלים ק"ב ב

הגהות הב"ח

(א) ר"ה ו' ולא ספתי
ו' ל' שון משפט ראובל
וגלה. כ"ב מ' מ' מלת
מלכה דף ק"ט ע"ב:

מוסף רש"י

קפנדריא. מקנה הילוח
דך נית הנמסר ומנייה
כ"ו. ולא ספתי על
ראשי עם קרש. כסו
התלמיד בנית המורה על
גני קרקע. הילוך על גני
מקמתן לישב למקומה
נראה כפוסט על ראשי
העם (שם). ולא נשאו
כפי. לזון נכרת הניס.
לפי שהסוים לזין לזון
נזון אה"ה אלוט מן
העולם אשר קדשו
(נחמיה ו' טו.) כקדשו
על אהרן (שם).

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

ל"א.

עין משפט
גר מצוה

כ"א א מ"י פ"י מ"ה
פ"ה חזונה ה' ז'
ב ב מ"י פ"י מ"ה ח"ה
ה' ט פ"ה ע"ה כה
טושי"ע ח"ה פ"ה ק"ה
ספ"ה ז'
כ"א ב מ"י פ"י מ"ה ר"ב
ה' ה פ"ה ע"ה כ'
טושי"ע ח"ה פ"ה ק"ה
ספ"ה ז'
כ"ב ד מ"י פ"י מ"ה ח"ה
י' פ"ה ע"ה טושי"ע
ספ"ה ז'
כ"ג ה מ"י פ"י מ"ה ח"ה
פ"ה ע"ה טושי"ע
ספ"ה ז'
כ"ד ו מ"י פ"י מ"ה ח"ה
פ"ה ע"ה טושי"ע
ספ"ה ז':

הוספות שאג"ן

כיון נפתח ספר תורה
אסור לרבו אפי' ברבוי
תורה. פי' רש"י אכל א'
מהדר אפי' לית ליה בה
דאמר פי' דברכות רב
ששת מהדר אפי' וברית
ואינו נראה לרית ר"ב
היה ליה לתלמודא לאותוי
הא דרב ששת ולומר
שמונה בוד הענין. על כן
נראה לי רב ששת ה' לא
פליג ודברר הלכה שרי:

(א) ז' ל' רב ששת פליג ופליג
לדברר הלכה שרי.

קדימא לן כוונתה וכמדומה דהכי פסק רבינו מנחל דככל דוכתא
ק"ל כ"י יהושע בן נוי ומקשה מפ' כל גגות (עירובין דף נ"ג.) דמידי
ר' זירא ורבה בר רב חנן וימידי אביי גבייהו וימידי וקאמר שמע מינה
מממני' דיורי גדולה בקטנה ואין דיורי קטנה בגדולה וכו' על צבור
גדולה ושליח צבור בקטנה יוצאין
ידי חובטן צבור בקטנה וי"ש' בגדולה
אין יוצאין ידי חובטן תשעה בגדולה
וא' בקטנה מטטרפין תשעה בקטנה
וא' בגדולה אין מטטרפין וה"ה גדולה
גדולה דליכא למימר דיורי גדולה
גדולה אלמלא לענין תפלה לא אמר
אפילו ממיתה של כרול אין מפסקת
וגראה דלא דמי דהיכא דליכא עשרה
גדולה ושליח צבור עמהן ואחד
גדולה יוצא זה מתוך שמואל בני
הגדולה יוצא גם זה שחלמת כה"ג
אמרין דוקא אפילו ממיתה וכו' שהרי
מוציא אפילו אחיו ששבות כדליתא
במסכת ראש השנה (דף נ"ה.) אבל
היכא דלריך לזרעיהו ודאי אין
מטטרפי וההיא דפ' אין עומדין (בבבב
דף נ"ג.) דל"ר אלעזר מיום שחרב בית
המקדש נפקתה חומת כרול בין
ישראל לאביהן ששמים לא שייכא
להכא דההיא דפ' לנבי הא שאל
מסלתן מקובלת כמו בזמן שבהמ"ק
קיים מיהו לענין זה אין מפסקת אס
יתברכו הצבור ע"י צרמת כהניס
שעמיהן בנית הכנסת או יוציא ש"ס
ידי חובטן גם זה מתברך ויוצא ידי
חובטו עמהן דכלפי אבינו ששמים
לא תלי בהפקת ממיתה:

והוזה על הצדדין שבכפני הוואתו

ב"יון שנפתח ספר תורה אסור ל"ספר אפי'
דלמר רב ששת הוה מהדר אפי' וגריס אמר אינהו צדיקו ואינו למימר
דמהדר אפי' שאני אי נמי רב ששת שאני משום דהוה מאור עיניס והוה פטור מקריאה משום דהוה דברים שכתב אי אהר שראי לאומן
על פה ויזין דפטור מקריאה אפילו בשעת שמיעה היה יכול לעסוק בדבר הלכה והיינו דקאמר אן צדיק כגון דברי הלכה (בבבב) דברים
דעל פה ואינהו צדיקו דברים שכתב מיהו מתקדש כפירוש ר"ח דפי' הסם דוקא רב ששת וכיוצא בו דמורו אומנתו אבל האידנא
כרבה סבירא לן דלמר רבא כיון שנפתח ספר תורה אסור ל"ספר אפי' י"ל דלא הוה אורחא דמילתא לאיעשוקי בדבר הלכה בלאפי
ציבורא צבדו שון ששמינת התורה:

כל כהן שלא נטל ידיו. פירש רש"י אמר לי רבי אבי נטל ידיו שחירת ונטה כהן אינו צריך לטול ידיו כשעולה לזון וכמדומה שהעמק
מהגהת תלמוד שהרי אין לטול משמע כך פירש שלא נטל ידיו לפני עלותו לזון משמע ממש סמוך ועוד דמימי גמרא קרא שזו
דיכס קדש וצרכו משמע חיך לנטילת ידים ברכת כהניס דמשמע ליה השתא דצברת כהניס משמע קרא דהיא צנשיאות ידים ומשמע
צירושלמי פי' דצרכו דצברת דמשמע קרא צעין נטילת ידים סמוך לה ההם אצרכת המזון והכי איתא שלשה תפיפות
הן חיך לנטייה שחיתו שנאמר וסמן ושחט חיך לנטילת ידים ברכת שגא' שאו ידיכס וצרכו חיך לגאולה תפלה שגא' יהיו לרזון אמרי
פי וגו' וכמידי צתריה יען ה' ציוס לרה וצפ' כ"ז מצרכין (בבבב) משמע דההיא ברכת איירי בצרכת המזון מיהו שמעיין מיהו דצעין
חיך נטילת ידים בצרכת דמשמע ביה קרא והכא מייתי לה אצרכת כהניס ועוד אי מיירי הכא בשלא נטל ידיו בשחירת אמאי נקט
כהן לנשיאות כפיס חיפוק ליה משום דברי תורה שצריך לטול ידיו כדלמרי' בפ"ק דצרכות (דף י"א.) ובפ"ב (שם ד') אמר רבי חייה בר רב
אשי וימיני כניאין הוה קאימנן קמיה דרב למטיי לן פירקא כפירא דבי רב ומקדים וקאי ומשי ידיו ומצרכין ומנח תפילין והדר אמר לן
ואמר נמי ההם (ד) דעבי לנהדורי בטר מיה לנטיי לק"ש מיל ומה לי ק"ש ומה לי צרכת כהניס אי משום דלריך ברכת לפני הכא נמי
לריך ברכת לפני כדלמרי לקמן להכי מסתבר דהכא צנטיילת ידים חיך לברכה מיירי ושיעור תפיפה איכא למישמע מתפיפת קמיה לשחיתה
דלמרי' בפ' כל הפסולין (נחמיה ג.) כל הסמיכות שהיו שם קורא אי בהם חיך לנטייה שחיתה חוץ מוה שהיתה כשער נקטור שאין
מזורע יכול לייכנס שם אלמלא כדי מהלך משער נקטור עד בית המטבחים לא חשיבה תפיפה וצמכת מדות (פ"ה מ"ה) משמע דלא הו
טפי מעשרים ושמים אמנה מקום דריסת רגלי ישראל ומקום דריסת רגלי הכהניס שכל אחד היו י"א אמה:

וכי' מהדר אפי' מצבורא מאי אמר. קדר נשיאת כפיס מפ' רבינו שלמה עוקר רגליו צעודה ממקומו וזא לפני המיזה ומתפלל יהי רצון
שתהא ברכת זו וכו' ומאריך זה עד שיאמרו אמן של הודאה מפי הצבור וקורא כהניס אס שניס הם ואס אחד אינו קורא ש"ס והוא
מחזיר פניו מחלוו כדלמי דלמר לעיל לאחד אינו קורא וכשכלה דבור מהקורא מצרכין אשר קדשו כו' ואחר כך מתחילין צברתה וכשכלה
אמן אחרזון מפי צבור הן מחזירין וכושפין קשרי אצנעויהוין אס רוצין ושליח צבור מתחיל שיש שלום והכהניס יתפללו רבנו של עולם עשיו
מה שגזרת וכו' ומאריך זה עד שכלה ברכת מפי שליח צבור עוקרין רגליהן והולכין להן: בשאלמות פרשת ויקח קרח כהן שעבד עבודת
כוכביס) לא ישא את כפיו דגרע מהורג את הגפס דלמרי' בפ' אין עומדין (בבבב) כהן שהרג את הגפס לא ישא את כפיו ורבינו גרסום
מאור הגולה הסיב בתשובתו דנושא כפיו וקורא ראשון בתורה דיכין דחור בתשובה חזר לקדומו דמנן כסוף מסכת מנחות (דף ק"ג.) אך
לא יעלו הכני הנמות אל מונח ה' צירושלים כי אס אכלו מזות בתוך אחיהם והרי הן כבעלי מומין שחולקין ואוכלין ובעלי מומין
נשאין את כפייהם וקורא ראשון בתורה וקף זה שאס לא תאמר כן נמאלת מרפה ידיון של בעלי תשובה שיאמרו: אי לאומה בשה אי לאומה
כלימה וימנעו מעשות תשובה ואמר ר' יוחנן כל האומר מנשה אין לו חלק לעולם הבא מרפה ידיון של בעלי תשובה ותנא דבי רבי ישמעאל
הואיל והלך זה ועשה כהניס לאלילים אדמה אן אמר הגופל וכו': וי"ע חו"מ מנחות ק"ט. ד"ה לא ישמשו וסו"מ מענית ח. ד"ה אי מהן:
עד